

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: جیمز پتراس
برگردان از: علیرضا ثقفی
۲۱ اپریل ۲۰۲۱

ان جی او ها در خدمت امپریالیسم - قسمت آخر

آلترناتیو ان جی او ها

می‌توان بر این مسأله تاکید کرد که انواع مختلف ان جی او ها وجود دارند و بسیاری از آنها انتقادگر هستند و در برابر سیاست های جاری قرار دارند. سیاست هائی همانند وام های صندوق بین المللی پول و غیره. و این بی انصافی است که همه آنها را در یک ردیف قرار دهیم. در این مسأله بخشی از حقیقت وجود دارد. اما به شکل نادرستی عنوان می شود. بسیاری از رهبران دهقانی که در آسیا و امریکای لاتین هستند و با ما صحبت کرده اند، به شدت از نقش نخبه گرائی و تفرقه اندازانه ای که حتی «ان. جی. او» های پیشرفته بازی می کنند شکایت داشته اند. آنها می گویند «ان. جی. او» ها می خواهند که رهبران دهقانی را تابع خود کنند و تحت تسلط سازمان خودشان در آورند. دهقانان فقیر را تحت کنترل در آورده و رهبری کنند. آنها نقش تابع را نپذیرفته اند.

«ان. جی. او» های پیشرفته، دهقانان و مردم فقیر را برای پروژه های تحقیقاتی خود در نظر می گیرند و در نوشته هایشان از آنان استفاده می کنند. اما هیچ مطلبی از آن به جنبش دهقانی مربوط نمی شود و حتی در نسخه های مطالعاتی شان نامی از آنها برده نشده است. در چنین وضعیتی رهبران دهقانان سؤال می کنند که چرا «ان. جی. او» ها هیچ گاه پس از سمینار هایشان خود را به خطر نمی اندازند؟ چرا آنها در باره ثروتمندان و قدرتمندان مطالعه نمی کنند؟ چرا ما را انتخاب می کنند؟

در پیشرفته ترین «ان. جی. او» ها تنها اقلیتی هستند که به جنبش های سیاسی اجتماعی رادیکال به عنوان منابع مردمی توجه دارند. واقعیت این است که مردم تنها بخش کمی از منابع سرازیر شده به «ان. جی. او» ها را دریافت می کنند. علاوه بر آن اکثریت عظیمی از «ان. جی. او» ها خارج از این مسائل قرار دارند. و کمتر می توان پذیرفت که بقیه بهتر

از این باشند. بهترین حرکت در «ان. جی. او» های پیشرفته آن است که به صورت سیستماتیک پیوندهای مؤسسه هایشان را با کارگزاران محلی و امپریالیسم نقد و بررسی کنند و نیز ایدئولوژی خودشان را مورد نقد قرار دهند. در این صورت برای آنها مفید است که به شرکای «ان. جی. او» های غربی شان بگویند از زیر نفوذ حکومتها خارج شده و به سازماندهی و تعلیم و تربیت مردم خودشان در اروپا و امریکای شمالی بازگردند. یا جنبش های سیاسی اجتماعی را سازمان دهند و بتوانند با حاکمیت رژیمها و احزابی که در خدمت بانکها و شرکت های بزرگ هستند مبارزه کنند. به زبان دیگر «ان. جی. او» ها باید از صورت «ان. جی. او» بیرون بیایند و خودشان را دگرگون کنند و تبدیل به اعضای جنبش های سیاسی و اجتماعی شوند. این بهترین راه برای گریز از پیوستن به ده ها هزار «ان. جی. او» است که به وسیله هدیه های بخشندگان تغذیه می شوند.

نتیجه : تنوری «ان. جی. او» ها

از نظر ساختاری تکثیر «ان. جی. او» ها مربوط به ظهور یک خرده بورژوازی جدید به عنوان واسطه میان مغازه داران قدیم و حرفه های آزاد و گروه های استخدامی جدید هستند. این بخش مقطعه کار در ارتباط نزدیک با بورژوا کمپرادورهای قدیمی است که به صورت مشخص تولید کننده کالا نیستند بلکه خدمتگزاران وابسته به شرکت های بزرگ هستند که به طور خاص دارای کارگاه های کوچک تولید کالا در شرکت های کوچک هستند. این خرده بورژوازی جدید (در نهایت میانسالان مختلف) که به صورت مشخص بسیاری از آنها مارکسیست های سابق هستند که تبدیل به سخنوران عمومی شده اند و در بعضی موارد به صورت نخبگان و پیشروان پذیرفته شده سازمان شان هستند. این طبقه جدید متناسب با مالکیت یا موقعیت شخصی در دستگاه حکومتی، عمیقاً وابسته به سرمایه گذاری آژانس های خارجی برای باز تولید خودشان هستند. در عین حال در هیأت های مؤسس معین، آنها دادخواست های ضد مارکسیستی و ضد سیاست را در سخنرانی های عمومی شان ترکیب می کنند. بدین ترتیب معجونی از افکار راه سوم و جامعه مدنی را ارائه می دهند که به اندازه کافی برای پوشاندن هر دو زمینه مناسب است. این خرده بورژوازی جدید که بنیان وجودی خود را در حمایت های بین المللی می بیند، فاقد سازمان محکمی در داخل کشور است که از آن حمایت کند. این خرده بورژوازی جدید تشکیل دهنده جناح رادیکال نهادهای نئولیبرال است.

از نظر سیاسی «ان. جی. او» ها هماهنگ با تفکرات جدید ستراتیژیست های امپریالیسم هستند. در حالی که بانک جهانی و TNCS با نخبگان محلی در غارت اقتصادی مشارکت دارند، ان جی اوها مبادرت به اجرای برنامه در سطح پائین می کنند. تا جوانه های نارضایتی در حال رشد را تخفیف داده و کانالیزه کنند. نارضایتی که محصول غارت اقتصادی است. درست به همان گونه که امپریالیسم مبادرت به چنگ اندازی در دو زمینه ستراتیژی بلندمدت و کوتاه مدت در استثمار و بهره کشی دارد، جنبش های رادیکال باید به مقابله با امپریالیسم در دو ستراتیژی بپردازند.

«ان. جی. او» ها بیشتر هماهنگ با روشنفکرانی هستند که خود را به صورت آزاد و رها می دانند و ریشه های طبقاتی و وابستگی به جنبش های مردمی را ترک کرده اند. این مسأله نتیجه جدائی موقتی میان بحران عمیق سرمایه داری (رکود در آسیا و امریکای لاتین و سقوط در جمهوری های سابق شوروی) و فقدان جنبشهای انقلابی بزرگ سازمان یافته است می توان برزیل و کلمبیا و کوریای جنوبی را استثناء کرد. مسأله اساسی این است که نسل جدید سازمان های روشنفکری می توانند از این جنبش اجتماعی رادیکال به وجود آیند که از اغواگری «ان. جی. او» ها پرهیز کرده و اعضای به هم پیوسته موج انقلاب بعدی باشند.

پایان